

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2007r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

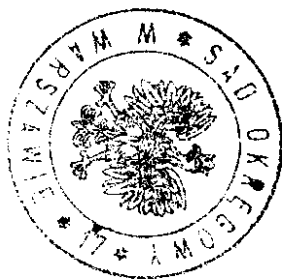
Protokolant: asystent sędziego Adam Zaborski

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2007r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z odwołania Barbary R

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Barbary R od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z
dnia 15 grudnia 2006 roku Nr DPE-451-157(6) 2006/5263/ER

Oddala odwołanie.

SSO Bogdan Gierzyński
za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2006 roku Nr DPE-451-157(6) 2006/5263/ER pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że powódka – Barbara R prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą PPHU„R ” z siedzibą w C naruszyła warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2004 roku Nr OPC/3195/5263/W/1/2004/BP w ten sposób, iż:

1. gromadziła w zakładowej stacji paliw w C , olej napędowy nie spełniających wymagań jakościowych, czym naruszyła art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie kontrolowania i monitorowania paliw ciekłych z dnia 17 grudnia 2002 roku (Dz.U. Nr 34, póź. 293 z późn. zm.), co stanowi naruszenie warunku 2.1.1. koncesji,
2. w dniu 17 czerwca 2005 roku przewoziła 1300 litrów oleju napędowego w dwóch zbiornikach (o pojemności 1000 litrów każdy) pojazdem nie przystosowanym do przewożenia materiałów niebezpiecznych tj. samochodem marki F o numerze rejestracyjnym tzw. „busem”, co stanowi naruszenie warunku 2.1.4. koncesji.

Za powyższe działanie pozwany wymierzył powódce karę pieniężną w wysokości 105 431,00 zł, co stanowi 1 % przychodu działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2005 roku.

Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał okoliczność, iż powódka gromadziła w zakładowej stacji paliw w C olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa, czym naruszyła warunek 2.1.1. udzielonej koncesji.

Istotnym w sprawie jest też, zdaniem pozwanego, że powódka nie zgłosiła żadnych uwag do protokołu kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej.

Pozwany uznał również, że powódka naruszyła warunek 2.1.4. koncesji, bowiem w trakcie prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przewoziła 1300 litrów oleju napędowego środkiem transportu nie przystosowanym do przewozu ładunków niebezpiecznych.

Pozwany podniósł, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. Ponadto, ustalając wysokość kary

pieniężnej, pozwany uwzględnił stopień szkodliwości czynu oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe a w szczególności wziął pod uwagę fakt, że powódka gromadziła paliwa ciekłe, których parametry jakościowe były niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych obowiązującymi przepisami, a także fakt, iż przewoziła te paliwa pojazdem do tego nieprzystosowanym.

Ponadto, pozwany uznał, że powódka nie miała kontroli nad działaniami pełnomocnika, który podejmował działania z pełną świadomością faktu, że olej napędowy jest złej jakości oraz że w taki sposób transportowane paliwo narusza obowiązujące prawo w tym zakresie. Były to więc, zdaniem pozwanego, działania szkodliwe społecznie, mogące mieć wpływ na bezpieczeństwo środowiska i ludzi.

Przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pozwany uwzględnił również stopień zawinienia podmiotu. Bezwzględne podkreślenia wymaga zdaniem pozwanego fakt, że powódka prowadzi działalność koncesjonowaną, a zatem jest ona zobowiązana do działania z najwyższą starannością wynikającą zarówno z zawodowego charakteru tej działalności, jak i z tego, że działalność na rynku paliw podlega szczególnym rygorom.

Od powyższej Decyzji powódka złożyła odwołanie wnosząc o stwierdzenie nieważności zaskarżonej Decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa, ewentualnie, zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 i § 3 k.p.a. o jej uchylenie i umorzenie postępowania lub skierowania sprawy do ponownego rozpoznania.

Powódka wniosła ponadto o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Zaskarżonej Decyzji powódka zarzuciła:

- rażące naruszenie prawa, powodujące jej nieważność z mocy art. 156 § 1 pkt 2 i 7 k.p.a., oraz wady prawne powodujące jej nieważność z mocy samego prawa, przez obrazę przepisu art. 107 § 1 k.p.a.,
- błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść Decyzji, oraz obrazę przepisów art. 107 § 3 k.p.a., art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. oraz art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez ich nie zastosowanie.

W uzasadnieniu odwołania powódka podniosła, że z opisu zarzucanych jej naruszeń obowiązujących przepisów, będących podstawą wymierzenia kary pieniężnej, wynika że przedsiębiorca naruszył art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania paliw ciekłych, oraz warunku 2.1.1 i 2.1.4. koncesji.

Z powyższych okoliczności wynika zdaniem powódki, że zaskarżona Decyzja została wydana bez powołania się na właściwą podstawę prawną, do czego obliguje art. 107 § 1 k.p.a. Powoduje to, w ocenie powódki, że jest ona obarczona wadą powodującą jej nieważność z mocy prawa, lub też stanowi podstawę do stwierdzenia jej nieważności z powodu wydania jej bez podstawy prawnej, lub z rażącym naruszeniem prawa.

W opinii powódki, przedmiotowa Decyzja oparta jest ponadto na błędnych ustaleniach faktycznych i z naruszeniem przepisu art. 107 § 3 k.p.a.

Powódka podniosła, że w dniu 12 lutego 2003 roku umocowała do reprezentowania i działania w jej imieniu Krzysztofa R. , który to podejmował decyzje dotyczące ilości, rodzaju oraz wyboru dostawcy oleju napędowego.

Powódka podkreśliła, że to nie ona lecz właśnie jej pełnomocnik został skazany za działania naruszające przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. W związku z powyższym, zdaniem powódki, nie może ona zostać obciążona negatywnymi konsekwencjami działania jej pełnomocnika, który to działał na jej niekorzyść oraz przekroczył zakres swojego umocowania. Powódka wskazuje przy tym na sprzeczności w treści uzasadnienia zaskarżonej Decyzji.

W ocenie powódki, w niniejszej sprawie można jednoznacznie wykazać, biorąc pod uwagę fakty ustalone przez pozwanego, że powódka nie miała kontroli nad działaniami Krzysztofa R. i, że działanie jego naruszało prawo, czyli wybiegało poza zakres umocowania. Powódka jest zdania, że przedsiębiorca nie powinien zatem ponosić karnej odpowiedzialności pieniężnej, ponieważ to Krzysztof R. jest sprawcą i winnym naruszenia obowiązujących przepisów.

W opinii powódki, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej powinien uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Powódka jest zdania, że orzeczona w stosunku do niej kara pieniężna z pewnością nie spełnia powyższych przesłanek.

Powódka podkreśliła przy tym, że paliwo niższej jakości nie było wprowadzane do obiegu, więc jego przechowywanie nikomu szkody nie przyniosło.

Powódka wskazuje, że pierwsze badanie paliwa zostało przeprowadzone bez przestrzegania wymaganej procedury, trudno więc uznać, aby wyniki badań paliwa nie budziły wątpliwości.

Powódka podniosła, że ustalenia i ich ocena, w zestawieniu ze zgromadzonym materiałem dowodowym, budzą poważne wątpliwości, gdyż argumentacja zawarta w

uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji, poza tym że jest sprzeczna, to nie znajduje pełnego odzwierciedlenia w materiale dowodowym.

Szczególnego podkreślenia wymaga, zdaniem powódki, fakt, iż dotychczasowe zachowanie podmiotu było bez zarzutów a powódka cieszy się dobrą opinią wśród osób kupujących paliwo na stacji, a na pewno taką opinią się cieszyła do rozpoczęcia niniejszego postępowania.

Zdaniem powódki, organ wymierzając karę pominął, że w 2005 roku wysokie koszty uzyskania przychodu przedsiębiorcy spowodowały, iż poniósł on stratę w działalności gospodarczej w wysokości ponad dwustu tysięcy złotych. Z tego powodu, w ocenie powódki, wysokość kary jest zdecydowanie nieadekwatna do możliwości finansowych przedsiębiorcy, pozostając w sprzeczności z treścią art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej Decyzji, wniósł o oddalenie odwołania.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – Barbara R prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P: P: -H -U „R ” z siedzibą w C w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji Nr OPC/3195/5263/W/1/2004/BP udzielonej Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2004 roku.

Bezsporne pomiędzy stronami jest, że badania próbki oleju napędowego pobranej na użytkowanej przez powódkę stacji paliw w miejscowości C w dniu 18 lipca 2005 roku wykazały niezgodność z wymaganiami jakościowymi określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. Nr 192, poz. 1969).

Badania próbki oleju napędowego przeprowadzone przez Laboratorium Badawczego Centralnego Laboratorium Naftowego w W wykazały, że zawartość siarki wynosiła 68 mg/kg, a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić maksymalnie 62 mg/kg (k. 10 akt adm.).

Również badanie tej próbki przeprowadzone przez J.S.H. L Sp. z o.o. w G wykazało zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 94,7 mg/kg, a powinna, przy

uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, maksymalnie wynosić 54 mg/kg (k. 11 akt adm.).

Faktem bezspornym pomiędzy stronami jest, że w dniu 17 czerwca 2005 roku powódka 1300 litrów oleju napędowego środkiem transportu nie przystosowanym do przewozu ładunków niebezpiecznych.

Powódka nie zakwestionowała powyższych okoliczności a zatem należało je uznać za udowodnione.

Sporna pomiędzy stronami pozostaje jedynie prawna interpretacja tych faktów, a w szczególności kwestia dotycząca zasadności i wysokości wymierzonej powódce kary pieniężnej za naruszenie przez nią warunków koncesji.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest właściwy do rozstrzygania wyłącznie spraw określonych w Dziale IVa, w Rozdziałach 2-6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 96 z późn. zm.). Stosownie do treści art. 479⁵³ Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddala odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia a w razie uwzględnienia odwołania zaskarżoną decyzję albo uchyla, albo zmienia w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy. Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie jest zatem władny do wydania orzeczenia w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Z tych względów wnioski powódki o stwierdzenie nieważności zaskarżonej Decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa należało uznać za całkowicie niezasadne.

Przechodząc do analizy przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy zaznaczyć, że naruszenie nawet jednego z warunków koncesji jest już wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W ocenie Sądu, brzmienie powołanych wyżej przepisów przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji.

Sąd stanął na stanowisku, że słusznie Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powódkę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. Powódka naruszyła bowiem, zdaniem Sądu, warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4. koncesji udzielonej Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2004 roku Nr OPC/3195/5263/W/1/2004/BP.

Należy zaznaczyć, że powódka, akceptując warunki udzielonej jej koncesji, zaakceptowała również warunek określony w punkcie 2.1.1. i 2.1.4. Powinna zatem, zdaniem Sądu, liczyć się z obowiązkami wynikającymi z koncesji oraz z ewentualnymi trudnościami w sprostaniu tym obowiązkom.

Warunek 2.1.1. koncesji stanowi, że Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do prowadzenia działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Oznacza to, że przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną ma obowiązek przestrzegania wszystkich przepisów prawnych regulujących warunki wykonywania takiej działalności. A zatem przedsiębiorca był zobowiązany do przestrzegania także przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych (Dz.U. Nr 34, poz. 293 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 w/w ustawy, zabroniony jest obrót paliwami ciekłymi lub ich gromadzenie przez przedsiębiorcę w stacjach zakładowych, jeżeli nie spełniają wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4 ust. 2 albo art. 5 ust. 3. Wymagania jakościowe dla paliw ciekłych określone zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. Nr 192, poz. 1969).

Wobec tego, skoro w wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, że gromadzone przez powódkę paliwo nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z w/w

rozporządzeniem, należało uznać, że powódka naruszyła art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych.

Tak więc w sytuacji, gdy Prezes URE uzyskał popartą badaniami laboratoryjnymi informację, że powódka gromadzi niezgodne z normami jakościowymi paliwo to, w ocenie Sądu, miał pełne prawo uznać, że naruszyła ona warunek 2.1.1. udzielonej koncesji.

Z kolei warunek 2.1.4. koncesji stanowi, że Koncesjonariusz jest zobowiązany do prowadzenia działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych oraz do przestrzegania przepisów dotyczących bezpieczeństwa ludzi i mienia.

W ocenie Sądu, wykazane w postępowaniu administracyjnym działanie powódki, która w dniu 17 czerwca 2005 roku przewoziła 1300 litrów oleju napędowego w dwóch zbiornikach pojazdem nieprzystosowanym i nie oznakowanym odpowiednio do przewożenia materiałów niebezpiecznych, tj. samochodem marki F, niewątpliwie stanowiło zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi i mienia. Z tych względów należało uznać, że także warunek 2.1.4. koncesji został przez powódkę naruszony.

Ponieważ, jak wyżej zostało wykazane, powódka naruszyła dwa warunki udzielonej jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, uzasadniało to, w ocenie Sądu, wymierzenie jej kary pieniężnej przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 56 ust. 3 i 5 ustawy – Prawo energetyczne.

Odnosząc się natomiast do zarzutu powódki rażącego naruszenia przez pozwanego prawa, poprzez obrazę przepisu 107 § 1 k.p.a., co jej zdaniem stanowić powinno podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji, zważyć należało, że Prezes URE nałożył na powoda karę pieniężną za naruszenie obowiązków koncesyjnych, a nie za gromadzenie paliwa o nieodpowiedniej jakości. Nałożenie przedmiotowej kary podyktowane było uchybieniu przez powódkę obowiązkom wynikającym z koncesji, mającemu charakter zawnionego zaniechania.

Należy w tym miejscu podkreślić, że postępowanie administracyjne prowadzone przez Prezesa URE w sprawie nałożenia kary pieniężnej zmierza wyłącznie do oceny, czy zostały wypełnione przez przedsiębiorcę obowiązki wynikające z udzielonej koncesji, a więc czy zostały spełnione warunki, na których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie.

W przedmiotowej sytuacji decydujące znaczenie ma ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów

ustawy – Prawo energetyczne i udzielonych koncesji. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 56 ust. 3 i 5 ustawy – Prawo energetyczne stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji, natomiast wskazanie przez Prezesa URE art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych miało wyłącznie na celu wykazanie jakie przepisy powódka naruszyła.

Również zarzut naruszenia przez Prezesa URE art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a. nie jest, w ocenie Sądu, zasadny.

Zdaniem Sądu, Prezes URE w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył materiał dowodowy a stan sprawy został przez niego należycie wyjaśniony co powoduje, że zaskarżona Decyzja wydana została prawidłowo.

Ponadto, Prezes URE w uzasadnieniu Decyzji, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 107 § 3 k.p.a., wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody, na których oparł swoje rozstrzygnięcie w sprawie. Ponadto jednoznacznie wykazał w uzasadnieniu, jakich naruszeń dopuściła się powódka oraz wskazał argumenty uzasadniające nałożenie na nią kary pieniężnej.

Także stanowisko powódki, która wywodzi, że nie może ona zostać obciążona negatywnymi konsekwencjami działań swojego pełnomocnika, nie zasługuje w ocenie Sądu na uwzględnienie.

Działalność prowadzona przez powódkę ma charakter koncesjonowany, a koncesja poprzez warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4. nakładała na nią określone obowiązki. Prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą o profesjonalnym charakterze powódka jest w pełni odpowiedzialna za skutki działań swojego pełnomocnika, któremu powierzyła pewne obowiązki. Okoliczność, że pełnomocnik powódki działał na jej szkodę nie stanowi natomiast żadnego usprawiedliwienia dla powódki za naruszenie warunków wynikających z koncesji. Niewątpliwie, w ocenie Sądu, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na powódce, bowiem to wyłącznie na niej jako profesjonalistce ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji, w tym doboru odpowiednich pracowników, aby sprostać obowiązkom wynikającym z koncesji.

Nie znajduje zatem, w ocenie Sądu, żadnego uzasadnienia przenoszenie odpowiedzialności za naruszenie obowiązków koncesyjnych na pełnomocnika i wywodzenie z tego tytułu skutków w postaci niezawinionego działania przedsiębiorcy.

Nie ma także znaczenia w przedmiotowej sprawie, że nie powódka a jej pełnomocnik – Krzysztof R. został skazany za działania naruszające przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych a nie powódka. Sąd w pełni podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanego.

Podkreślenia wymaga, że postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne z tytułu naruszenia warunków koncesji jest postępowaniem niezależnym i odrębnym od postępowania karnego za naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontroli jakości paliw ciekłych.

Postępowanie administracyjne prowadzone przez Prezesa URE w sprawie nałożenia kary pieniężnej nie zmierza bowiem do ustalenia winy w rozumieniu prawno-karnym, bowiem Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy. Czyny wypełniające dyspozycję karalnych zachowań z katalogu art. 56 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne nie stanowią, w ocenie Sądu, czynów zabronionych przez przepisy karne i w związku z tym postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i wydania decyzji o jej wymierzeniu nie jest zależne od jakichkolwiek rozstrzygnięć innych organów.

Sąd stanął zatem na stanowisku, że organ regulacyjny prawidłowo przyjął więc, że stan faktyczny sprawy uzasadnia nałożenie na powódkę kary pieniężnej za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji. Rozważenia wymagało jedynie, czy jej wysokość została prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się jednak okoliczności, które uzasadniałyby zmianę przedmiotowej Decyzji w kwestii wysokości nałożonej na powódkę kary pieniężnej.

Sąd uznał bowiem, że ponieważ fakt naruszenia przez powódkę obowiązków wynikających z koncesji został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, z tego też względu ustalenie kary pieniężnej na poziomie 1 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2005 roku nie jest zbyt wygórowane.

Tak niski wymiar kary, w ocenie Sądu, uwzględnia również fakt, że w wyniku działań powódki interes odbiorców nie został naruszony. Naruszony natomiast został w istotny sposób porządek prawny, co także znalazło wyraz w wymiarze kary. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo

energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Natomiast zmniejszenie jej wysokości stałoby w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa energetycznego, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przedsiębiorstwie przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Należało także zważyć, że okoliczność, iż powódka poniosła stratę w działalności gospodarczej oraz, że naruszenia przez nią obowiązków koncesji miało charakter jednorazowy nie stanowi, w ocenie Sądu, okoliczności uzasadniającej nałożenie kary pieniężnej w niższym wymiarze. Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna za naruszenie obowiązków koncesyjnych nakładana jest przez Prezesa URE niezależnie od tego, czy działalność gospodarcza przynosi straty, czy też nie.

Słusznie zatem, w ocenie Sądu, uznał Prezes URE, że wymierzona powodce kara pieniężna pozostaje we właściwej proporcji do jej przychodu i pomimo, że prowadzona działalność przyniosła stratę, to ma jednak możliwość jej uiszczenia bez uszczerbku dla jej aktywów.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, jego dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych a w szczególności charakter naruszeń obowiązków koncesyjnych w pełni uzasadniają nałożenie na powódkę kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Z tych względów Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powódkę odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz